

NATO odmítlo spravedlivé požadavky Ruska!

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXV

ČÍSLO 261, ÚNOR 2022

CENA 10 Kč

Válečná hrozba Jense Stoltenberga

O bezpečnostních zárukách, které požaduje Ruská federace na Severoatlantické alianci a USA, jednali 10. ledna ve švýcarské Ženevě Sergej Rjabkov, náměstek ministra zahraničí RF a náměstkyně amerického ministerstva zahraničí Wendy Shermanová. Jak řekl agentuře RIA Novosti Rjabkov, „rozhovory se nevyhýbaly ostrým rohům.“

Jak známo, stěžejním požadavkem Ruska pro NATO je jeho písemný závazek, že se nerozšíří dále na východ o Ukrajinu nebo jiné státy někdejšího Sovětského svazu. Moskva dále chce po Alianci,

že nevyvine aktivity ve východní Evropě, Zakavkazsku a Střední Asii. Je vznesena i choulostivá otázka oboustranného rozmístování raket, počítá se rozsah vojenských cvičení.

Rjabkov v Ženevě vyzval Alianci ke zřeknutí se osvojování si území nových členů tohoto válečnického paktu. Zdůraznil, že Rusko nezamýšlí napadnout Ukrajinu. Dle Shermanové se prý ohledně Ukrajiny nedostalo žádného ujištění. A zároveň podotkla, že USA nezavřou dveře před jakoukoliv zemí, která projeví přání vstoupit do NATO! Přitom vypustila baló-

nek naděje o připravenosti Spojených států amerických určit vzájemné limity pro vojenská cvičení. Podle slov Rjabkova Rusové přijeli do Ženevy „s přesně zformulovaným úkolem, který je potřeba vyřešit dle ruských podmínek.“ A agentuře TASS s nadhledem a pevně dodal: „NATO si má sebrat svých pár švestek a zamířit na hranice z roku 1997.“

Moskva nejedná z pozice síly

Na jednání Rady NATO – Rusko 12. ledna v Bruselu třicítka členských zemí s veškerou odmítla ruské požadavky na záruku, že Ukrajina se nikdy nestane členem NATO, a na stažení jednotek Aliance a zbraní ze zemí východního křídla bloku. Přitom její generální tajemník Jens Stoltenberg falešně pomluvil Rusko z nepřipravenosti dohodnout se na plánu příštích rozhovorů. Vytasil se také s hnusnou výhrůžkou: pokud by Rusko Ukrajinu napadlo, zváží NATO posílení přítomnosti u svých východních hranic. Rusko bylo vyzváno, aby stáhlo armádu od hranic s Ukrajinou. Spojenci dle Stoltenberga nejsou ochotni slevit ze základních principů a přistoupit na ruské podmínky. Křečovitě nasazují Rusku masku agresora. Moskva rozhodně popírá, že se

Na snímku ze Ženevy Wendy Shermanová a Sergej Rjabkov FOTO – Reuters

Bruselské jednání: zleva Wendy Shermanová, Jens Stoltenberg, Alexandr Gruško a Alexandr Fomin FOTO – Reuters

chystá Ukrajinu napadnout! Dál setrvává na svých spravedlivých podmínkách. Mluví Kremlu zdůraznil, že jeho země nevede rozhovory z pozice síly, pouze chce zajistit bezpečnost Ruska, které v Bruselu reprezentovali náměstek ministra zahraničí a bývalý velvyslanec při NATO Alexandr Gruško s náměstkem ministra obrany Alexandrem Fominem. USA zde zastupovala Wendy Shermanová. Rusové zcela nezavrhlí ochotu v pokračování rozhovorů. Šéf NATO Stoltenberg také vybochnul jako saze v kamnech a válečnickým rykem oznámil: Aliance se

musí připravit i na „reálnou hrozbu nového ozbrojeného konfliktu v Evropě.“

Jednání pokračovalo 13. ledna ve Vídni v rámci Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE). Ocitlo se v patové situaci. Alexandr Lukaševič, ruský zástupce v OBSE k tomu řekl: „Pokud nedostaneme konstruktivní odpověď, budeme nuceni učinit odpovídající závěry a přijmout všechna potřebná opatření pro zajištění strategické rovnováhy a eliminace nepřijatelných hrozeb pro naši národní bezpečnost.“

(BBC, ČTK, jel)

Za zapomenutými Slovanů do Wendlandu

Kraj mezi Labem a Jesnou, německy Jeetzel, nádherná příroda se vzácnými druhy ptactva i rostlin chráněná jedinečnou biosférickou rezervací. A více než 300 vesnic, jež jsou raritou a atrakcí zdejší oblasti. Říká se jim „okrouhlice“ – německy Rundling.

Přijměte pozvání do Wendlandu v Dolním Sasku. Leží na střední spojnici mezi Magdeburkem a Hamburkem. Hlavní cesty jej míjejí, projíždějí po protějším pravém břehu Labe. A vždy tomu tak bylo. Byl to zapomenutý kraj a dosud stále tak trochu je. Pro dovolenou ideální místo. Čím je ale pro našince obzvláště zajímavý, je to kraj Slovanů. Což napovídá už sám název – Wendland. Wenden – Slované, wendisch – slovanský, tyto přívlasky najdete v mnoha názvech německých obcí obzvláště na území bývalé NDR, ale nejen tam. Jde o starý název pro slovanské obyvatelstvo používaný poněkud pejorativně v době, kdy země slovanských kmenů kolonizovala a ovládla saská šlechta. Od 9. – 10. století až do jejich úplné asimilace a germanizace v 16. – 17. století. Úplně přesně je Wendland kraj slovanského kmene Drevanů, na-

zývaný také podle nich německy Drawehn.

Luchow – vstupní brána Wendlandu

Nejlépe je návštěvu začít v pomyslném srdci oblasti. Luchow, slovansky Luchov je město na řece Jesně. Vlastně městečko – ač je největší v okrese Luchow-Dannenberg, má pouhých 9000 obyvatel. První zmínky o něm pocházejí z roku 1158, městská práva získalo

v roce 1293. Centrum města vás dnes přivítá klidnou promenádou plnou obchůdků a míst k obědu či posezení, vroubenou výstavními měšťanskými domy s typickým německým hrázděním. Procházkou přejdete most přes řeku Jesnu i její malý přítok Drawehner Jeetzel, tedy Dravanskou Jesnu. Za návštěvu stojí muzeum v kruhové věži, která je jediným pozůstatkem po zámku z 15. století a Glockenturm, tedy zvonice, součást bývalého opevně-

Malebná hrázděná domů vtiskující Wendlandu přitažlivou pečeť a architektonickou krásu FOTO – Milena Městecká

ní z 13. století. Ostatní historické budovy vzaly bohužel za své především při posledním velkém požáru z roku 1811. Nezapomeňte v infocentru na mapky a průvodce – je čas vyrazit do okolí.

Informace jsou vzorně vypracované a nabídka pro turisty láká k pobytu v čisté a na moderní dobu téměř nedotčené převážně zemědělské krajině. Každé město má svůj hrad, zámek či alespoň starobylou věž. Většinou také Heimatsmuseum, tedy muzeum místní historie a kultury. Také rozhledny na místech bývalých strážních hradů, které kdysi střezily neklidnou

hranici říše římské, francké a nakonec saských a slovanských knížectví. Najdete i archeologická naleziště a parky s celými rekonstruovanými pradávými vesnicemi z doby bronzové. V létě jsou nádherné projíždky na koních nebo po řekách, v kánoji, na raftu, ale i na lodi nebo motorovém člunu. Řeka Jesna je propojená plavebními kanály s Labem a dále s řekou Havelou až do severních velkých jezer Meklenburska – Pomořanska. Nadneseně řečeno, kdybyste chtěli, doplujete až k Baltu. Ale lépe je zůstat v tomto krásném kraji.

(Pokračování na s. 7)

Neušlo nám

Novoroční prohlášení „jaderné pětky“

Představitelé Číny, Ruska, Velké Británie, USA a Francie vydali společné prohlášení, vybízející ke vzájemné spolupráci, respektu a odpovědnosti, a tím se snažit zabránit jak jaderné válce, tak i závodu ve zbrojení.

V prohlášení, které je zveřejněno na stránkách Prezidenta Ruské federace, je zdůrazněno, že prvotním úkolem a odpovědností „jaderné pětky“ je nedopustit rozpou-

tání války mezi těmi státy, které disponují jadernými zbraněmi. Ty by měly sloužit obranným cílům, proto by mělo být bráněno dalšímu šíření těchto zbraní, neboť v jaderné válce nemůže být vítěze. Každý z účastníků prohlášení se zavazuje, že zachová a bude posilovat svá národní opatření k zamezení neoprávněného nebo neúmyslného použití jaderných zbraní.

eadaily.com

Srbského obyvatelstva v Kosovu ubývá!

Polští novináři Agnieszka Piwovarová, Piotr Jastrzebski a český žurnalista Roman Blaško, pověřený šéfredaktor levicového deníku Haló noviny, loni v prosinci uspořádali v Praze s příspěvkem asociace Vojáci proti válce tiskovou konferenci o své nedávné cestě na Balkán. Podařilo se jim tady vést rozhovory s občany a představiteli úřadů v Kosovu a Republice Srbské, která je instituciována v rámci Bosny a Hercegoviny. Úvodní slovo na konferenci přednesl senátor Jaroslav Doubrava. Smyslem cesty zmíněných novinářů bylo zjistit, jak zde prostí lidé a také političtí činitelé pohlížejí na situaci v této traskavé oblasti Evropy.

Otřesný dokument zabitého kameramana Radka

Promítli dokumentární film ze zběsilé doby bombardování Jugoslávie v roce 1999 zločineckým vojenským paktem NATO v rozporu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN a bez jejího souhlasu. Dokument podává otřesné svědectví o ničitelích civilních objektů a barbarických rozsévacích smrti mezi bezbrannými a nevinnými lidmi, o cynickém porušení mezinárodního práva. Natočil jej srbský kameraman Radek, který provázela Piotra Jastrzebského. Během bombardování Srbska raketami, vystřelenými z velké výšky z letounů NATO, Radek zahynul. Ale zůstalo po něm cenné a otřesné obrazové svědectví plné smutku, bolesti a slz pozůstalých, kdy jsou vyprošťováni zavraždění lidé z trosk domů. Ještě než Radek zemřel, stačil svému parťákovi říci: „Petře, předej to světu!“ Ale tehdy se o to svět nezajímal. Film ještě bude sestřihán, opatřen komentářem, ozvučen, dostane patřičný dramatický náboj. „Chceme jej pak nabídnout do vy-

Svědectví polské novinářky Agnieszky Piwovarové

Jak pověděla Agnieszka Piwovarová, rovněž v Polsku byla válka, brutálně vedená proti Srbsku, propagandisticky hrubě zkreslena v neprospekch této agresorem napadené slovanské země. „Jela jsem na Balkán proto, že jsem se chtěla dozvědět pravdu z názoru srbské strany, protože jsem cítila, jak dochází k obrovské nespravedlnosti vůči srbskému národu a jeho názoru na zákeřný útok proti němu,“ řekla. A přidala krutá fakta: „Srbové neměli šanci, aby byl slyšet jejich hlas ve světě o této podlosti. A tak jsem se rozhodla to zprostředkovat. Navštívila jsem malé enklávy Srbů v Kosovu, které jsou spíše ghettá. Už na první pohled je vidět ohromný rozdíl, jak v albánsko-kosovských obchodech je sortiment zboží velmi bohatý, ale v obchodech srbských je jeho nabídka zákaznickovi skromná až chudá. Srbové v Kosovu mají velice omezené pracovní příležitosti a výdělky pro jejich důstojný život jsou nedostatečné. Mladí Srbové odtud odjíždějí ze svých domovů a hledají obživu v Bělehradě a dalších západních městech. V Kosovu zůstávají jen starší lidé. Ale je zřejmé, že starší generace jednou vymře, takže hrozí vylidnění a zánik srbského obyvatelstva v Kosovu. A pokud k tomuto vylidnění dojde, na jejich místa se nastěhují Albánci. Vymizí tím pak i křesťanství a zavládne tady islám!“

V Prizrenu odmítají prodávat zboží za srbskou měnu

A. Piwovarová předložila i některé statistické údaje z Kosova. Tak například ve městě Prizren žilo 10 000 Srbů, teď tu zůstala jen jejich žalostná enkláva. Obec Velkou

je tu pořád cítit napětí, hrozící konfliktem. Český reportér Roman Blaško ještě doplnil poznatek z Prizrenu: „Když jsem chtěl něco koupit v srbské měně, odmítli mě obsloužit a zboží prodat.“

Bill Clinton by měl jít před soudní tribunál v Haagu

Velice zásadově a kriticky tvrdě se postavil k bombardování Jugoslávie senátor Jaroslav Doubrava. Na tiskové konferenci zavzpomínal na tragický rok 1999 na Balkáně. Byl zde přítomen s novinářem Janem Hrobařem a o zvěrstvech agresorů napsali spolu knížku. „Na vlastní oči jsem viděl, jak Američané klesli tak hluboko, že v Jugoslávii použili jadernou zbraň. V Novém Sadu bombardovali most přes

Natovskými piráty vybombardovaná budova televize v Bělehradě

Dunaj raketou s ochuzeným uranem. U zbořeného mostu jsem hovořil s jugoslávským jaderným fyzikem, který tu odebral vzorky a později mi potvrdil, že most zničila skutečně jaderná zbraň!“, uvedl Doubrava. Na pitevním stole též viděl kazetovou bombou zabitou sedmnáctiletou dívku v sedmém měsíci těhotenství. Měla skalpelem rozříznuté břicho a vedle ní leželo vyndané mrtvé dítě. To je zbraň na likvidaci živé síly, kterou zakazuje Ženevská konvence! A kazetovou bombu použili ve městě. Podle senátora J. Doubravy tehdejší prezident USA Bill Clinton by měl za tento zločin stanout před Mezinárodním soudním tribunálem v Haagu. „Když jsem našeho opilce pre-

Koncem října 1999 se konal v berlínském kostele U svatého kříže mezinárodní tribunál, který symbolicky odsoudil válečné zločiny NATO proti Jugoslávii. Vystoupil zde též někdejší vysoký důstojník vojenského námořnictva Spolkové republiky Německo Elmar Schmöling (vlevo). Na snímku rozmlouvá s tehdejším redaktorem Haló novin Janem Jelínkem (uprostřed)

zidenta Václava Havla chtěl o tom všem informovat, předložit mu fotografie a natočené video, nejevil zájem vidět výsledky „humanitárního bombardování.“ Rok poté se senátor do Srbska vrátil a v Bělehradě viděl, jak ještě po roce tady vyhrabávali z trosk rozbombardované budovy televize ostatky lidí, kteří zde při útoku zahynuli.

Válečné nebezpečí na Balkáně trvá

Doubravovo druhé setkání s válkou bylo v Luhanské oblasti na Ukrajině. Slyšel svědectví, jak autobus se 40 lidmi je převážel z ostřelovaného místa do bezpečí. Přepadla jej bojůvka ukrajinských „demokratů“ a všechny cestující v autobuse postřílela včetně dětí! Se senátním výborem Doubrava navštívil také Kosovo v době, kdy tam působili čeští policisté. Přiznal, že o dění v Kosovu jsou pouštěny do světa jen oficiální informace, které jsou jiné, než mají oni! Uvedl, že Srbové tu jsou vraždění. Například srbský sedlák se přijel podívat na svůj statek a na místě byl zastřelen. „Když jsem se zeptal kosovské ministryně, jakým způsobem bude řešen návrat domů a statků, jejich nemovitostí Srbům, kteří byli z Kosova vyhnáni, odpověděla, že když Srb prokáže, že to byl jeho majetek, tak mu bude vrácen.“ A Doubrava ministryni oponoval: „Ale přece naopak, noví vlastníci by měli prokázat, jak k tomuto majetku přišli!“ Když byla nastolena

otázka, jestli se znovu schyluje k válce na Balkáně, tak Doubrava se domnívá, že toto nebezpečí nepominulo: „Protože když se podíváme na Kosovu, tak tu spatříme největší americkou základnu mimo území USA – Bond Steel,“ podotkl senátor. „A to je důvod, proč se celý konflikt na Balkáně odehrál v první řadě za tím stáli Němci, kteří první uznali samostatné Chorvatsko jako svého spojence ze druhé světové války. Tím začalo roztrhávání Jugoslávie. Němci nepotřebovali v této oblasti mít silný stát, jenž nedokázal pokořit ani Adolf Hitler.“

Obavy obkličovaného Ruska jsou oprávněné!

Doubrava rovněž pověděl, že v Senátu se vyjádřil k současnému napětí na rusko-ukrajinské hranici. Hájí názor, že vojska Ruské federace se skutečně pohybují u hranic Ukrajiny, ale na vlastním území. To se ovšem nedá říci o vojscích na druhé straně hranice, kde víme, že jsou nastěhováni vojáci NATO a že je řídí američtí vojáci. „A když se podíváme na četné základny USA, které obklopují Rusko, tak se nemůžeme divit, že obavy Rusů jsou oprávněné a že se připravují na svou obranu!“, zdůraznil Doubrava. Neopouští ho znepokojení, že by mohli Američané jako rozbuzku k válce využít případný konflikt Ukrajiny a Ruska jak to dříve učinili na Balkáně při rozpadu Jugoslávie!

JAN JELÍNEK

Na tribunálu v Berlíně vystoupil i někdejší ministr spravedlnosti USA Ramsey Clark (zeďla vpravo), který rovněž tvrdě kritizoval agresí Severoatlantické aliance proti Jugoslávii FOTO (3x) – Gabriele Senft

sílání televizi v České republice i jinde v zahraničí. Je to dlouhodobý projekt, zvaný Milosrdný anděl,“ doplnil reportér R. Blaško.

Tenkrát po návratu z války v Kosovu P. Jastrzebski napsal knihu, ostře kritizující přepadení Jugoslávie Severoatlantickou aliancí. „A překvapilo mě, že se ocitla v souboru knih Britské národní knihovny v Londýně.“ Přitom se svěříl, že se obává toho, co může nyní vzejít z napětí kolem migrantů na bělorusko-polské hranici či na hranici rusko-ukrajinské, kde existuje hrozba rozpinání NATO směrem na východ.

Raču obývalo 1500 Srbů, nyní jich tu je pět! V obci Trhovač před válkou žilo 4000 Srbů, teď pouze 300. Otřesný dojem má Piwovarová z obce Predobiča, s jejím osudem ji seznámil průvodce Zoran, který tu býval ve špičkovém hotelu velmi populárního lyžařského střediska manažerem. Jezdily sem sportovat masy turistů. Hotel zchátral a mění se v sutiny. Zdejší obyvatelstvo nemá práci, žádné finanční příjmy. Když Piwovarová rozmlouvala v Srbské republice s Miloradem Gojičem, šéfem Střediska pro výzkum válečných zločinů a hledání pohřešovaných osob, sdělil jí, že

Pocta Josefu Holečkovi

6. března letošního roku uplyne 93 let od úmrtí významného spisovatele a novináře Josefa Holečka. Kruh národní a slovanské přízně „Jihočesko – srdce Čech“ pořádá letos již po osmé setkání, při němž uctí jeho památku a připomene obětavou práci ve službě národa. Stane se tak v sobotu 5. března 2022 u jeho památníku v Holečkových sadech v Táboře. Zahájeno bude ve 14:00 hodin. Pro město Tábor je to zároveň vzpomínka na studenta zdejších škol, který právě odtud vyšel na pozeňnanou dráhu spisovatele a novináře, aby napomohl k dobrému životu národní a slovanské pospolitosti. V tomto roce je setkání zaměřeno na slovanství. Při této příležitosti přivítáme vzácné hosty, kteří promluví k tématu: předsedu Slovanského výboru ČR doc. RNDr. Jana Miná-

ře, Dr. Sc. a historika PhDr. Josefa Skálu, CSc.

Josef Holeček byl celý život zastáncem slovanské vzájemnosti a usiloval o upřímné vztahy mezi všemi bratrskými slovanskými národy. Většinu svého profesního života prožil jako novinář v deníku Národní listy a mnoho let zde vedl slovanskou rubriku. Podílel se na založení a činnosti Svazu slovanských novinářů... Slovanství vždy považoval za rozšíření a prohloubení národního vědomí. Svým dílem ukazuje ke společným kořenům. V překladech národní poezie slovanských národů nachází nejstarší prvky života našich předků. V původních literárních spisech otevírá ponejvíce otázky jihoslovanské (Za svobodu, Černá Hora v míru, Sokolovič...) a ruské (Zájezd na Rus, Ruskočeské kapito-

Josef Holeček FOTO - archiv

ly). České a újeji jihočeské prostředí zobrazuje v desetidílné románové kronice „Naši“. Osobnost spisovatele a jeho rozsáhlé dílo jsou v našem národě bohužel opomíjeny, přestože v sobě nesou mnoho inspirativního a živoucího. Kež naše setkání přispěje ke změně. Srdečné pozvání všem, kteří usilují o dobré příští našeho národa. Mgr. OLDŘICH HOREK

Proč půl světa vděčí Rusku za své životy?

Jistý finský blogger jménem Veikko Korhonen z Oulu zveřejnil před časem na Facebooku zásadní a především úmyslně opomíjená historická fakta ve vztahu k postavení Ruska ve světových dějinách. To vše přesto, že on sám už vyrůstal pod vlivem jednostranné propagandy, že vše ruské je noční můra... Naštěstí měl velmi moudrou a vzdělanou babičku, a proto již od dětství vstřebával základní „dějepisné“ souvislosti.

Jednoho krásného dne, již znechucený z neustálé protiruské propagandy, napsal stručný článek. Oč méně textu k pochopení dějin spotřeboval, o to výstižněji vše podstatné sdělil a pojmenoval. Budu raději citovat, ač bych některé věci zase já pod vlivem zkušeností svých prarodičů a rodičů napsal důrazněji, ale to je dáno tím, že československá zkušenost byla prostě jiná. Ale posuďte sami:

- Ptáte se mnozí tápající na „agrese“ Ruska? Dobře. Pojdme se na ně společně podívat. Jakou mají vlastně podobu? Takovou, že polovina Evropy a část Asie dostaly svou nezávislost právě z rukou tohoto státu – tedy Ruska. Připomeňme si, kde a kdy se tak stalo:
- Finsko v roce 1802 a 1918 – až do roku 1802, nikdy svůj vlastní stát nemělo
- Lotyšsko, Estonsko a Litva v roce 1918 – do roku 1918 nikdy svůj vlastní stát nemělo
- Polsko obnovilo stát s pomocí Ruska dvakrát, v 1918 a 1944. Rozdělení Polska mezi SSSR a Německo představuje jen velmi krátké období.
- Rumunsko vzniklo v důsledku rusko-tureckých válek a suverénním se stalo na popud Ruska v letech 1877 – 1878.
- Moldavsko se jako stát zrodilo v SSSR.

- Bulharsko bylo osvobozeno od jha Osmanské říše a obnovilo svou nezávislost díky ruskému vítězství v ruskoturecké válce v letech 1877 – 1878. (Jako výraz „díků“ se Bulharsko v obou světových válkách zapojilo do protiruské koalice. Nyní je členem NATO a na jeho území jsou umístěny americké základny. Přitom po roce 1945 nebyl na bulharském území žádný ruský voják).
 - Ázerbájdžán se jako stát poprvé objevil na mapě coby součást SSSR.
 - Arménie se zachovala a jako stát byla obnovena pouze coby součást SSSR.
 - Gruzie se zachovala jako stát díky Ruské říši.
 - Turkmenistán, Kyrgyzstán a Kazachstán nikdy neměly vlastní státnost a tvořily ji pouze jako součást SSSR.
 - Mongolsko nikdy nemělo státnost a tvořilo ji jen s pomocí SSSR.
 - Bělorusko a Ukrajina získaly poprvé státnost v důsledku Velké říjnové revoluce – jako součást svazových republik SSSR. Teprve v roce 1991 (také z popudu Ruska) získaly svou úplnou nezávislost.
- Za zmínku stojí i role Ruska/SSSR při vzniku takových států jako ČLR, Vietnam, KLR, Indie, Řecko (Rusko odebralo toto území Turkům v roce 1821) nebo Alžírsko, Kuba, Izrael, Angola, Mosambik atd. Historicky poněkud neobvyklá „agrese“ ze strany Rusů, že?
- Také Švýcarsko může Rusku jen děkovat za významné přispění k nezávislosti země helvétského kříže na Francii. Konkrétně díky Suvorovovi před více než dvěma sty desítkami lety, a světe, div se, od té

Ilustrační foto: Matka ruských řek - Volha. Na jejích březích ve Stalingradu počátkem roku 1943 zazvonila hitlerovskému Německu hrana

doby Švýcarsko ani jednou (!) nebojovalo.

Zapomenout nesmíme ani na tyto významné dějinné milníky:

- osvobození Československa a Rakouska od německé třetí říše 1945
- stěžejní pozice Kateřiny II. v roce 1780 v souvislosti s vytvořením Ligy ozbrojené neutrality a faktické podpory Spojených států v boji za jejich nezávislost na Británii
- Rusko dvakrát v posledních dvou stoletích darovalo nezávislost většině evropských států, které okupoval Hitler a Napoleon
- Stalinova pevná vyjednávací pozice s USA a Anglií dala Německu možnost zachovat si státnost i po porážce v roce 1945
- pomoc Sovětského svazu Egyptu, který byl poté schopen odolat a upevnit si svou nezávislost ve

válce s Izraelem, Británií a Francií v letech 1956 – 57

- intervence SSSR v roce 1967 zastavila válku Izraele a Egypta (ve skutečnosti Sověti zachránili Araby před porážkou ve dvou válkách v letech 1967 – 74)
 - jeho rozhodující roli při zajištění nezávislosti Angoly v roce 1975
 - postoj Gorbačova v roce 1990 umožnil bez zbytečných problémů znovu sjednotit obě Německa
- A teď to hlavní – právě SSSR po vítězství ve druhé světové válce sehrál klíčovou roli v tom, aby většina kolonií západní Evropy získala svou nezávislost v probíhající unijním procesu celospolečenské dekolonizace.

Celá historie Ruska naznačuje její konzistentnost a objektivnost při prosazování principů nezávislosti a sebeurčení národů a národních států. Bylo to právě Rusko, které všemožně pomáhalo vytvá-

řet multipolární svět v každé době a za všech okolností. Proto mu půl světa vděčí za své životy. To je přesně onen důvod, proč by všichni měli mít k této zemi úctu a obrovský respekt.

Tolik mladý finský blogger, já jen dodávám, že přes drobné nepřesnosti, např. Ázerbájdžán měl v letech 1918 až 1920 krátce svou státnost, když hranice v podstatě kopírovaly hranici, kterou Rusko vyjednalo v 19. století s Íránem, kde žije i dnes více než 30 milionů Azerů, část území současného Kazachstánu v minulosti bylo chanátem, který svou nezávislost neudržel, současná Ukrajina začínala jako Kyjevská Rus a poprvé o hranicích uvnitř Ruska jako gubernie rozhodli až Romanovci.

Ale to není podstatné, důležité je si uvědomit naznačené skutečnosti.

VOJTĚCH FILIP,

Halé noviny, 28. 12. 2021

Ruské ministerstvo obrany o osvobozování naší vlasti

Ruské ministerstvo obrany loni zveřejnilo archivní dokumenty, které se věnují roli Sovětského svazu při osvobozování ČR v roce 1945. Materiály jsou dostupné na webu pod titulem „A Praha byla zachráněna. Nemá právo zapomínat, přepisovat, přerušovat“. Autoři na stránkách píší, že se Češi „aktivně pokoušejí bagatelizovat rozhodující roli Rudé armády při osvobozování země za druhé světové války“.

„Během prací na rekonstrukcích pomníků, pamětních a muzejních komplexech věnovaných odvaze a hrdinství vojáků Rudé armády, kteří zahynuli při osvobozování území země, jsou nahrazovány sochy a exponáty, odebírají se symbolické prvky, záměrně se schovávají a rozmazávají připomínky o rozhodující roli Rudé armády,“ píše se v úvodu internetových stránek, které dle agentury TASS vznikly v rámci projektu nazvaného „Bez promlčecí lhůty“.

Ministerstvo obrany zveřejnilo fotografie z několika českých měst, na kterých srovnává někdejší památníky, postavené v době ČSSR, se současným stavem. Zachycuje odnášení pamětní desky

ze Staroměstské radnice s komentářem: „Demontáž pamětní desky v roce 2017 kvůli rekonstrukci. Dosud se nevrátila.“ Pokračuje snímky z dalších míst, například z Havlíčkova Brodu, kde porovná-

vá památník s rudou pěticípou hvězdou z roku 1966 se sochou, která ho nahradila v 21. století. Uvádí změny na Národním památníku na pražském Vítkově, kde zmiňuje demontáž soch připomín-

najících sovětské vojáky. Poděkování Rudé armádě se během rekonstrukcí mění na nápisy věnované obětem války.

Na stránkách ruského ministerstva obrany je také publikována

dohoda mezi vládou České republiky a vládou Ruské federace o vzájemném udržování válečných hrobů. „Na území České republiky je pohřbeno více než 50 000 sovětských vojáků, kteří zahynuli při osvobozování Československa za 2. světové války. Na území země se nachází více než 1200 sovětských vojenských hrobů,“ píše se na webu.

Na internetových stránkách se nacházejí také archivní dokumenty, které „odhalují podrobnosti likvidace poslední německé bojové skupiny, která pokračovala v odporu i po 9. květnu 1945“, nebo deníky z bojů I. ukrajinského frontu Rudé armády, kterému velel maršál Ivan Koněv. „Významná část publikovaných dokumentů je věnována postojům osvobozené armády k místnímu obyvatelstvu“ a s odkazem na doklady uvádí, že rudoarmějci dostali pokyn, „aby se chovali k obyvatelstvu přátelsky a zdvořile“ a nezabírali lidem majetek. Vztahy s Moskvou znamenalo mimo jiné odstranění sochy maršála Koněva v pražské Bubenči.

(ČTK)

Tankisté sovětské Rudé armády jsou vítáni Pražany 9. května 1945 na Staroměstském náměstí před nacisty poničenou radnicí

FOTO - ARCHIV

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Neušlo nám

■ USA nepodporují nezávislost Tchaj-wanu

Americký prezident Joe Biden na summitu s představiteli Čínské republiky prohlásil, že americká zahraniční politika se drží zásady „jedné Číny“ a nepodporuje „nezávislost Tchaj-wanu“. Čínský prezident Si-Ťin-pching ujistil, že je připraven podniknout rozhodná opatření, přejdou-li separatistické síly na ostrově červenou čáru.

sputniknews.com

■ Ruština v Africe

Na vysokých školách bude ve Středoafričské republice povinným jazykem ruština. Takový zákon podepsal prezident země Faustin-Archange Touadéra. Tato iniciativa je jedním z výsledků rozvíjející se spolupráce mezi Moskvou a Banqui, zvláště v oblasti boje s terorismem.

rg.ru

■ Vodík – naše budoucnost?

Kolem roku 2027 se v Rusku objeví první turbíny na výrobu elektřiny, které budou jako zdroj provozu využívat vodík. Oznamil to ruský ministr průmyslu a obchodu Denis Manturov: „V horizontu 5 – 6 let očekáváme dokončení prací na vytvoření vodíkových turbín, díky kterým bude část naší výroby elektřiny ekologicky čistá.“ Vodík je považován za nejekologičtější zdroj energie. Rozvojem vodíkové energie v Rusku se také zabývá „Gazprom“, který plánuje využít své plynovody pro vývoz vodíkové energie. V současnosti jsou v Rusku funkční prototypy autobusů na vodíkový pohon, jejichž uvedení do sériové výroby je naplánováno na rok 2023. S největší pravděpodobností budou použity v mnohamilionových městech.

rg.ru

■ EAHU přijal dokumenty

Představitelé členských států Euroasijského hospodářského svazu (EAHU) na zasedání Nejvyšší euroasijské hospodářské rady přijali 20 dokumentů, oznámila loni v prosinci tisková služba prezidenta Kazachstánu. Jejich cílem je posílit integrační procesy v prostoru EAHU. Byly podepsány dohody o používání navigačních pečeti pro sledování přepravovaných zásilek a provádění auditorských činností v rámci svazu. Dohoda o specifikách při uplatňování státních povinností platit cla a daně, speciální antidumpingové poplatky při přepravě zboží v souladu s postupy celního režimu tranzitu. Účastníci setkání podepsali rozhodnutí o vytvoření pracovní skupiny zodpovědné nejen za vypracování jednotných opatření na ochranu informací obsažených v navigační pečeti, ale také za vytyčení hlavních směrů mezinárodní činnosti EAHU na rok 2022.

lprime.ru

■ Konec Kosmosu číslo 1408

V polovině loňského listopadu provedla Ruská federace úspěšný test zničení nefunkční sovětské družice radiotechnického průzkumu. V rámci testování protidružicové rakety byla zničena družice Kosmos-1408 patřící do série 11F619 Celina-D. Zničené zařízení bylo vyneseno na oběžnou dráhu v roce 1982.

soldat.ru

Novoroční projev prezidenta Ruské federace Vladimíra Putina a jeho tisková konference

Na každoroční tiskové konferenci také odpovídal na četné dotazy novinářů, na které často bývá až 2000 žurnalistů z celého světa. Publikujeme jednu z mnoha odpovědí hlavního představitel Kremlu:

Rusko důstojně překonalo obtíže roku 2021, prohlásil v novoročním projevu ruský prezident Vladimir Putin. Dodal, že země v uplynulém roce pevně hájila své národní zájmy a bezpečnost obyvatel.

Rusům do nového roku popřál zejména dobré zdraví. Přitom pronesl nejdelší novoroční projev, znamenala agentura TASS. „Samozřejmě je stále mnoho problémů, které je třeba vyřešit, ale tento rok proběhl důstojně. Hlavní zásluhu na tom máte vy, občané Ruska,“ pronesl v projevu. „Pevně a důsledně jsme hájili naše národní zájmy, bezpečnost země a občanů. Během krátké doby jsme obnovili ekonomiku a v mnoha oblastech jsme nyní na cestě k naplnění našich strategických rozvojových cílů,“ dodal prezident.

Ukrajinské úřady se dvakrát pokusily vyřešit problém v Donbasu silou. Osobně jsem Porošenka přesvědčil, že není možná žádná vojenská operace! „Ano, ano,“ začal, a výsledek? Okolí, ztráty. Minské dohody. Jsou dobré, nebo ne? Domnívám se, že jsou jediné možné! V čem je tedy problém? Nechtějí je realizovat. Přijali zákon o původním obyvatelstvu, prohlásili Rusy žijící na tomto území, na svém území, za nepůvodní obyva-

Prezident Vladimir Putin při novoročním projevu

telstvo. Mimochodem, stejně jako Poláci, Maďaři a Rumuni. Z toho vyplývají rozpory v mezistátních vztazích mezi Ukrajinou a těmito zeměmi.

A pak o jazyce. Rusové a ruskojazyčné obyvatelstvo jsou prostě vytlačováni ze svého historického území – to se děje. Dobře. Všichni říkají: Rusko musí plnit Minské dohody. Souhlasíme. Přijali a předložili parlamentu země, vláda předložila, zákon o přechodném období. Kde jsou Minské dohody? Místo amnestie je zde zákaz amnestie, téměř trestní stíhání za tuto amnestii. Místo voleb se zavádí vojensko-administrativní správa a místo amnestie lustrace obyvatelstva. Co to je?! A prošel Benátskou komisí. Jak na to máme reagovat?

Nyní nám říkají, válka, válka a zase válka. Člověk má dojem, že možná připravují třetí světovou vojenskou válku. A my jsme předem varováni, ať nezasahujeme, nechraníme tyto lidi. Pokud zasáhne, budeme je bránit, budou následovat na RF nové sankce. A možná na to se připravují. První možností je reagovat a něco udělat. Druhou variantou je všeobecné vytvoření (už jsem to uvedl ve svém článku) na tomto území takového „antiruského“ s neustálým pumpováním moderních zbraní, s vymýváním mozků obyvatelstva. Dokážete si představit, jak by mělo Rusko v historické perspektivě žít, žít dál? Po celou dobu sledujeme, co se tam děje, jaké nové zbraňové systémy byly dodány? A pak

pod rouškou těchto nových zbraňových systémů tlačít radikály k řešení problému v Donbasu silou zbraní a mimochodem i na Krymu. Proč podpořili „krymskou platformu“? Musíme se však zamyslet na d perspektivami naší bezpečnosti, a to nejen pro dnešek nebo příští týden, ale i pro blízkou budoucnost. Jak s tím má Rusko žít? Po celou dobu sledují, co se tam stane a kdy se na to narazí?

To je skutečně vážná otázka. Právě jsem mluvil o našich plánech v oblasti rozvoje infrastruktury, sociální politiky a zdravotnictví. Co to všechno znamená, když to všechno vede ke konfliktům, na které jste se právě ptal? Ale to není naše volba, tohle my prostě nechceme!

Pokládán Polární expres od Murmansku do Vladivostoku

Rusko začalo loni v srpnu pokládat svůj první podmorský komunikační kabel z optických vláken, který ze vsi Teriberka u Murmansku povede po 12 650 kilometrů dlouhé trase lemuující arktické pobřeží země až do přístavu Vladivostok na opačném konci Ruska.

Jde o součást státem řízeného projektu, který má přinést vysokorychlostní internet do polárních

končin, bohatých na zdroje ropy a zemního plynu, uvedla agentura Reuters.

Kabelové spojení má být dokončeno v roce 2026. Moskva usiluje o zlepšení nerovnoměrné komunikace a infrastruktury na dalekém severu, kde posílila svou vojenskou přítomnost, a také se snaží rozvíjet severní námořní cestu u polárních břehů Ruska, aby se stala alternativou k hlavní námořní

Loď, pokládající kabel na mořské dno

FOTO – Pavel Lvov, Ria Novosti

trase mezi Asií a Evropou přes Suezský průplav. Kabelové spojení nazvané Polární expres bude provozovat státní společnost Morsvjazspunik. Má zajistit stabilní internet v arktických přístavních městech, na poloostrově Kamčatka a na ostrově Sachalin.

Alexej Strelčenko, šéf společnosti vyrábějící a pokládající kabely, uvedl, že dílo bude stát 65 miliard rublů (asi 19 mld. Kč) a bude je financovat výhradně stát.

Kabel se vyrábí v Murmansku z čínských optických vláken a ruských součástí. Kabel bude potřebovat propojení na globální komunikační síť, což by mohlo vyžadovat zahraniční investice, uvedl generální ředitel společnosti Morsvjazspunik Andrej Kuropatnikov. „Investiční partnerství za účelem rozšíření do Evropy a Asie představuje samostatný komerční projekt,“ upozornil. Jedná se se společnostmi v Asii, Evropě a USA.

Ze vsi Teriberka u Murmansku povede komunikační kabel do přístavu Vladivostok FOTO – Lev Fedosejev, TASS

Drzé vměšování USA a sankce vůči Miloradu Dodikovi

Vláda USA uvalila sankce proti vůdci bosenských Srbů Miloradu Dodikovi kvůli jeho údajné korupci a snahám o destabilizaci Bosny a Hercegoviny. Opatření se vztahují i na „jím ovládanou“ televizní stanicí Alternativna Televizija (ATV),

uvedlo americké ministerstvo financí.

Dodik usiluje o stažení Republiky srbské (RS), jež s bosňacko-chorvatskou federací tvoří stát Bosna a Hercegovina, z účasti na společné armádě, nejvyšších justičních orgánech či daňovém

systému. USA a jejich poslušné satelity to považují za předzvěst možného odtržení.

V důsledku sankcí bude Dodikův majetek v USA zmrazen. Američtí občané a firmy mají zakázáno s ním a ATV obchodovat nebo je financně podporovat. Do-

dik řekl, že právní řád Bosny a Hercegoviny neporušuje, a popřel, že by se dopustil korupčního jednání. ATV americké sankce odsoudila jako přímý útok na svobodu médií a demokracii, napsala agentura Reuters.

(ČTK)

Moje vzpomínky na velvyslance Svazové republiky Jugoslávie Djoka Stojičiće

Za působení Djoka Stojičiće to na ambasádě Jugoslávie kulturně „vřelo“. Jako bývalý ministr kultury to uměl správně „rozjet“. Já, jako novopečená šéfredaktorka, jsem se všech těch výstav, koncertů, besed zúčastnila a byla jsem nadšená. A nejen já.

Chodil na naše slovanské bály, všichni jsme si ho vážili. Já se zmíním o našem nejdramatičtějším setkání. Předbíhala to moje cesta do Kosova. Jezdili jsme s lidmi ze Slovanského výboru ČR po celé republice na besedy o Kosovu. Po návštěvě šéfredaktora deníku „Jedinstvo“ Nikoly Sáriče

v Praze jsme měli dostatek materiálů a důkazů, jaká je pravda o Kosovu. Při jedné besedě v Prostějově, na mě vylít nějaký redaktor MF Dnes: „Když jsi tam nebyla, tak drž hubu, až tam budeš, tak mluv!“. Naštvalo mě to. Po příjezdu do Prahy jsem došla na ambasádu. Velice rázně jsem položila před pana velvyslance na stůl pas a novinářský průkaz se slovy: „Buďte pojedou do Kosova a budu o tom mluvit, nebo budu zticha. Nenechám si nadávat od nějakého blbečka, ať držím hubu“. Milý Djoko Stojičić se jenom usmál, během hodiny jsem měla vízum

a za tři dny jsem jela. Podotýkám, že bylo 19. února 1999 a 21. již NATO hrozilo bombardováním.

Odjíždělo se Fordem pro šest lidí plus dva řidiči, (autobusy ani vlaky už do Bělehradu nejezdily, ani letadla nelétala).

O tom už jsem psala, teď jeden zajímavý závěr.

Jistě si pamatujete, jak televize ukazovala chudáky Albánce na voze s koňma, jak prchají před Srby z Kosova. Prý tisíce lidí, a nesmějí mít svoje noviny atd. Samozřejmě bylo vše jinak. Chtěla bych ještě dodat, že se tam o mne mí srbská přátel starali, pomáhali mi a chránili mě. Nikdo tady nevěřil, že se do Kosova dostanu. Stalo se.

Při odjezdu mi pomáhali schovat albánské noviny, takže se nám podařilo je propašovat. Měla jsem jich dva balíky, za tři týdny jich bylo dost, byl to deník.

Pár dní po návratu mi Djoko Stojičić volá: „Natašo, vezmi noviny a přijď na ambasádu. „Tak jsem vzala do tašky balík novin a dostavila se. Už tam byly dva televizní štáby. (Teď si momentálně nevzpomenu z jaké televize). No a teď to začalo, útoky na velvyslance, pořád stejné výmysly a velvyslanec jim velice diplomaticky to nějak rozmluvil. Čekal na moji reakci. Už se přesvědčil, co dokážu. Kdyby mě představil, tak by to nebylo ono. To mi potom se smíchem vysvětlil. Já už naštvaná

Velvyslanec Djoko Stojičić s chotí Slavici, arch. Draganem Novakovićem a prvním radou velvyslanectví Milanem Veljaševićem při jedné z četných prohlídek rekonstrukčních prací na mauzoleu v Jindřichovících (okr. Sokolov) v září 1996

jsem ty řeči nemohla poslouchat. „Krucí fix“, vystartovala jsem ze židle, vytáhla ten balík novin a švihla s tím o stůl. „A co je tohle, pánové, vy jste tam byli?“ Tyhle štvavé protisrbské noviny jsem před pár dny dovezla z Prištiny! „Jestli si myslíte, že se ti televizáci aspoň na mě podívali, tak jste na omylu. Zbalili si fídlátka a brali roha. Ani fotografie, které jsem měla z míst, kde „utíkalo“ tisíce Albánců je nezajímaly. No, ty už vlastně vůbec ne.

Když za sebou bouchli dveřmi, podívali jsme se se Stojičićem na sebe a začali se smát. A v televizi chudáci Albánci stále utíkali a utíkali. Na dalších besedách jsem samozřejmě o tom nemlčela.

Na Djoka Stojičiće budu vždy vzpomínat s láskou a úctou, jako všichni jeho přátelé.

Djoko nikdy na tebe nezapomeneme!

(Dodatek – myslíte si, že je teď televize jiná?)

NATAŠA WEBEROVÁ

Zemřel Djoko Stojičić - básník, spisovatel, ministr kultury 1993–1994, velvyslanec Svazové republiky Jugoslávie v Praze 1994–2001

SRBSKÉ SDRUŽENÍ SV SAVA СРПСКО УДРУЖЕЊЕ СВ. САВА
pořádá
pod záštitou prezidenta České republiky Miloše Zemana
X. DNY SRBSKÉ KULTURY V PRAZE
10. Дане српске културе у Прагу

Ing. Karin Kubešová Ph.D. při zahájení X. dnů srbské kultury v Praze

V Praze byl přítomen i Ing. Dragan Živković

Docent Jaroslav Balvín a Mgr. Branka Kubešová (vpravo)

Operní pěvkyně z Říma
Dragana Moles

80. výročí založení Všeslovanského protifašistického výboru

5. října 1941 byl v Moskvě představiteli slovanských národů založen Všeslovanský protifašistický výbor, jehož základním úkolem bylo vytváření protifašistického hnutí nejen v napadených státech a poté jeho následná podpora. Po válce se transformoval do Slovanského výboru a v jednotlivých státech vznikly národní protifašistické organizace.

A tak v roce 1946 v Madison Square Garden v New Yorku na III. americkém slovanském kongresu přečetl zdravici sovětského vůdce Josifa Stalina A. S. Gundorov, vedoucí delegace a předseda Všeslovanského výboru, ve které zaznělo: „... kongres se schází v tyto dny, kdy před lidstvem stojí úkol vykořevení zbytků fašismu a vytvoření mírových podmínek na celém světě. Není žádných pochyb, že při řešení této důležité úlohy, sehrají slovanské národy stejně významnou roli, jako při zničení hitlerovského Německa.“ Za-

čátkem 60. let Výbor v podstatě přestal existovat, když jeho úkoly postupně převzaly státní úřady.

Ve stejném domě v Moskvě jako před 80. lety se na konci minulého roku konalo zasedání na počest výročí založení výboru, kterého se zúčastnili zástupci různých organizací a států. Účastníci se shodli, že právě v dnešní době by bylo více než symbolické obnovit činnost výboru a obrátili se dopisem na prezidenty Ruské Federace Vladimira Putina a Běloruské republiky Alexandra Lukašenka s žádostí o podporu při jeho znovuzrození, tak jak na těchto dvou státech v mnohém závisí budoucnost nejen Slovanů, ale celého lidstva. Dále účastníci vydali prohlášení, ve kterém odsuzují násilná medicínská opatření a experimenty a požádali moskevského starostu S. S. Sobjanina o odhalení pamětní desky na domě, věnovanou Všeslovanskému protifašistickému výboru.

MIROSLAV HAVLÍK

V bratrském ovzduší proběhlo loni 4. prosince zasedání Slovanského protifašistického výboru v Moskvě. Na snímku uprostřed – Sergej Baburin – předseda Mezinárodní slovanské rady. Druhý stojící zprava je Miroslav Havlík, člen předsednictva Slovanského výboru ČR a redaktor našich novin Slovácká vzájemnost

Foto z panorámy „Stalingradská bitva“

Pluky 284. střelecké divize plukovníka N. F. Batjuka přešly na pravý břeh řeky Volhy 21. září 1942 a již od druhého dne 22. září až do 31. ledna 1943 bránily východní a jižní svah Mamajovy mohyly, kdy nad mohylou zavál Rudý prapor

31. ledna nad mohylou zavál Rudý prapor. Byla zlikvidovaná jižní skupina protivníka v čele s feldmaršálem Paulusem a 2. února 1943 kapitulovala severní skupina v čele s generálem Schtrekkerem

Hlavní monument Mamajovy mohyly „Matka – vlast volá“
Rozměry – výška 52 m, meče – 33 m, celková výška 85 m.
Váha 8 tisíc tun. Je vyrobena ze železobetonu.

Ve stínu lesa divokých kanců

Pokračování z čísla 259

Každý den ráno jsem při příchodu do práce pozdravila pouze pana Baumanna. Tenkrát se chodilo až na sedmou hodinu, šetřil se elektrický proud. Mofák začal chodit na šestou a psal potmě (za šera) na psacím stroji. Nosil silné dioptrie a schválně si začal kazit oči a myslel, že ho budu litovat. Blbec. V té době Němci, kteří tady po válce zůstali a byli v bojích zranění, dostávali peníze z Německa. Totéž vdovy po padlých německých vojácích dostávaly peníze z Německa. Dostávaly je v bonech. O tom dost našich lidí neví. Takže si Mofák neměl na co stěžovat. Brzy jsem se od spolupracovníků dozvěděla, proč mu nikdo z nich při jeho nepřátelském vystoupení nic neřekl. Při různých společných služebních cestách sem tam pánové mírně „ujeli“ a on při každé pří-

ležitosti na ně žaloval manželkám. Prostě je sprostě vydíral. Já přemýšlela, jak na něj. Už za tu sovětskou odstřelovačku, jak je střilela a já to „odnesla“. Flintu jsem bohužel neměla, tak jsem musela vymyslet něco jiného. A taky se mi to povedlo. V Chodově se konal myslivecký bál. Myslivec byl každý druhý, jak na šachtě, tak na Vřesové.

Dostala jsem nápad. Mí kolegyně geologové to uvítali a podpořili. Některé manželky u našem plánu neměly potuchy. Vlasta Kociánová v tom jela s náma. V pondělí po bále přišel milý ing. Kocián a říká: „To jste mě museli udělat doma takový svinčik, já jsem měl celou neděli co uklízet, aby Vlasta při příjezdu z návštěvy maminky nic nepoznala. Nazvraceno za kredencem atd. (On to řekl hůř.) A víc to rozváděl. Mofákovi zčervenaly uši. A hurá na Vřesovou, k šéfovi, prolítal celý podnik a ještě si přidával. Volal i manželkám, ty se di-

vily, co blbne, vždyť ony na tom bále také byly, volaly svým mužům do práce, že se Mofák asi zbláznil. Naši šéfové nás nechtěli prozradit, tak poslouchali jeho bláboly a nejráději by nás přerazili, volal i Vlastě domů. Přišel koncem směny spokojený sám se sebou. My také. Čekali jsme, až přišla Vlasta.

A teď to začalo. Dozvěděl se, že jsme si z něj udělali blbce. Když mu to došlo, tak měl málem infarkt. Chlapi doma řekli manželkám: „Vidíš, jak lže. Vždycky žaloval, když nebylo po jeho.“ Byli jsme pomstěni. Mofák měl ostudu po celém kombinátě a přilehlém okolí. Věděl, že to bylo ode mne. A nenávisť byla strašná. V práci to vydržel ještě měsíc a pak si vyběhal invalidní důchod. S panem Baumannem jsme byli velcí kamarádi. Ten měl ze mne velkou radost.

Pokračování příště
NATAŠA WEBEROVÁ

Vojáci organizace Smlouvy o kolektivní bezpečnosti sedmi zemí
Zdroj – belvpo.com

Krvavé nepokoje v Kazachstánu a zásah mírových sil

Ve středoasijském Kazachstánu vypukly 2. ledna nepokoje. Stalo se tak den po zrušení cenového stropu na plyn, jehož cena se zdvojnásobila. Protesty přiměly prezidenta Kazachstánu Kasyma Žomarta Tokajeva k odvolání vlády. Novému přechodnému kabinetu nařídil usměrnit ceny paliv i ostatního společensky významného zboží.

Tokajev zároveň převzal post v čele bezpečnostní rady státu, který zastával bývalý prezident Nursultan Nazarbajev. Občanská nespokojenost s nepříznivou sociální byla ve státě zneužita v boji o moc. Tokajev z chaosu obvinil „provokatéry z domova i ze zahraničí.“ Prezident, který v zemi vyhlásil výjimečný vztah, označil protestující za „bandity a teroristy,“ v jejichž řadách se nacházeli dobře vy-

cvičení teroristi. Dle něho na město Almaty zaútočilo 20 tisíc banditů. Terčem jim byly vojenské a sociální objekty. Tokajev varoval, že „kdo se nevzdá, bude zlikvidován!“ Nepokoje charakterizoval jako pokus o státní převrat. Požádal o pomoc šéfy vlád a států Organizace Smlouvy o kolektivní bezpečnosti (ODKB), kterou tvoří vojensko-politický blok, sdružující Arménii, Bělorusko, Kazachstán, Kyrgyzstán, Rusko a Tádžikistán. Do země přiletli ruští vojáci a další vojáci mírových sil ODKB.

Prezident Tokajev poděkoval ruskému prezidentovi Vladimíru Putinovi za rychlé vyslání příslušníků vojenské aliance ODKB někdejších sovětských republik s cílem stabilizovat rozbourěný Kazachstán. K 11. lednu se tady situace již zklidnila. Poté první oddíly

ruských výsadkářů opustily Almatu 13. ledna. Dle státní televize mělo při revoltě přijít o život 225 lidí. Prezident Tokajev jmenoval novým premiérem země Alichana Smailova. Vyměnil též 7 z 21 ministrů. Prezident Putin poznamenal, že do nepokojů se vmísili ozbrojenci, kteří „prošli výcvikem v zahraničních centrech,“ kde nabývali zkušenosti s bojovými akcemi. **CNN, ČTK, JEL**

Solidarita ruských komunistů

Redakce SV obdržela ze sekretariátu Ruské komunistické dělnické strany (RKSD) – KSSS sdělení o vyjádření solidarity se stávkujícími pracujícími Kazachstánu v Mangistauskoj oblasti. V prohlá-

šení se praví, že příčinou nepokojů v zemi se stal „šokový dvojnásobný nárůst cen za plyn. A skutečný důvod spočívá v tom, že 30 let hospodaření v Kazachstánu přispělo k hromadnému navršení sociálních protikladů. Přepych elity sousedí s chudobou pracujících mas. Zvláště nenávisť lidí vyvolává rozkvétání a panování klanu Nazarbajeva, bývalého tajemníka ústředního výboru Komunistické strany Kazachstánu, který se přeměnil ze soudruha v pána a garanta třídy vykořisťovatelů.

Hlavní požadavky stávkujících byly čistě ekonomické – snížení cen plynu pro spotřebitele, zvýšení mezd a zlepšení pracovních podmínek. Stávka začala ve městě Žanaozen, kde roku 2011 proběhla mnoho měsíční stávka naftařů, krutě potlačená vládní mocí. Do

protestujících dala střílet. Desítky pracujících byly zabity, stovky zatčeny a zavřeny do vězení. Mnohé komunistické a dělnické strany světa vyslovily tehdy bratrskou solidaritu se stávkujícími, hněvivý protest proti násilnému a nelidskému vypořádání se s nimi. Na podporu stávkujících se konaly mnoha početné akce.

Představitelé naší strany, riskující životy jeli na místo událostí, kde se setkali s předáky stávkujících, předali materiální podporu a představitelům moci v oblasti vyslovili rozhodný protest. A ne nahodile oddíl pracujících Žanaozena, zakalený v třídních bojích, se stal i nyní předvojem nového třídního vzednutí.

(Z ruštiny přeložil jel)

Socialistické hnutí Kazachstánu požaduje:

- Okamžité ukončení bojových akcí proti svému lidu a stažení vojenských jednotek z měst!
- Okamžitou rezignaci všech dosazených Nazarbajevem úředníků, včetně prezidenta Tokajeva!
- Propuštění všech politických vězňů a zadržených!
- Zajištění práva zakládat vlastní odbory, politické strany, pořádat stávky a shromáždění!
- Legalizace činnosti zakázané Komunistické strany Kazachstánu a Socialistického hnutí Kazachstánu!

Hořící auto na ulici města Almaty

Zdroj: kompromat.cz

Ruští vojáci vcházejí do letounu, s nímž odletěli do Kazachstánu FOTO ČTK/AP

Za zapomenutými Slovy do Wendlandu

(Dokončení ze s. 1)

Skanzeny Satemin a Lübeln – oázy klidu

Pouhých pár kilometrů západně od Luchova najdete hned dva skanzeny a muzeum okrouhlic. Vesnic, které stavěli a obývali slovanští Drevané. Vše vám jejich návštěvu doporučuji, ocitnete se v jiném světě. Silnice vás vždy zavede přímo do středu okrouhlice. Na náves, srdce vesnice, z které vyběhají větší či menší silnice, ulice, uličky a rozdělují vesnici a polnosti kolem návsi jako kousky dortu. Každý z nich tvoří pozemek náležející k jednomu domu. Domy stojí vždy čelem k návsi, stavení jsou pravidelně rozmístěná a tvoří kolem návsi více či méně pravidelný velký kruh. Vždy takto vypadaly, jak dosvědčují i vzácné snímky z tzv. „Králova alba“, pořízené místními sedláky pro krále Jiřího V. Hannoverského při jeho návštěvě v roce 1865. Domy jsou jedním slovem nádherné. A velmi specifické.

Uprostřed přední stěny domu se štítem s malebným hrázděním různých vzorů je široká dvoukřídlá brána zdobená nápisem. Ten je psán tzv. Hochdeutsch, spisovnou němčinou. Kromě latiny jedinou psanou formou jazyka této oblasti. Uvádí jména ženicha a nevěsty, kterým stavení patří a kdy ho postavili. Také citát z bible, celý nápis je pak ozdoben květinovými a jinými dekory. Bránu se ale do stavení nevchází, k tomu jsou po straně dveře. Uvnitř domu je pod

střechou vše – od stájí po světnici, kuchyni, komory pro čeleď. V horní části se pod vysokou střechou ukládalo seno, sláma a obilí. Dnes jsou ovšem domy obývané, upravené pro moderní život. I tím je skanzan příjemný, jen ukázkový dům má původní strukturu, zbytek vesnice žije. Najdete zde i kavárny, galerie, možnost ubytování v penzionu. Pro klid a harmonii, které i vy pocítíte hned při příjezdu, jsou mnohé okrouhlice obývané umělci, kteří v nich hledají časť odpočinek a inspiraci pro svou práci. Jsou využívány také jako ozdravná střediska, pobyt zde je opravdu balzám pro duši.

Kdo byli Drevané?

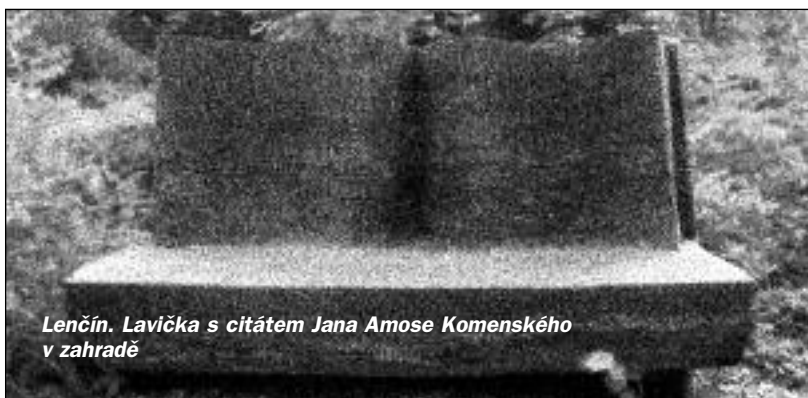
Ponořme se trochu do historie. Kdo byli Drevané, kdy zde žili, jak a proč se sem dostali? Mnoho otázek. Odpovědi známe díky historikům a badatelům, v neposlední řadě díky společnosti Rundlingsverein, která se především od roku 2002 o zachování jedinečné kultury a staveb v oblasti stará. Drevansko leží u samé hranice bývalé NDR a NSR. Teprve po spojení Německa totiž začala být oblast mnohem více turisticky využívána. I z toho důvodu se zachovala čistá příroda a starobylá architektura. V Německu je dnes odborníkem na slovo vzatým prof. Wolfgang Meibeyer. U nás je to PhDr. Libuše Hrabová, CSc., mimo jiné autorka knihy Stopy zapomenutého lidu z roku 2006 věnované historii Polabských Slovanů. Odborníci se shodují na tom, že

Most přes řeku Jesnu v Luchově FOTO (3x) – Milena Městecká

Satemin. Dům ve skanzenu drevanské okrouhlice

Lenčín. Lavička s citátem Jana Amose Komenského v zahradě

Drevané byli jedním z mnoha kmenů Polabských Slovanů. Ti obývali od 6. – 7. století rozsáhlé území na východ od řeky Labe a Sály až po Odru a Nisu, dále na severu až k pobřeží Baltu, tedy zhruba v oblasti dnešní NDR. Oblast dnešního Wendlandu vznikla zřejmě druhotným osídlením Drevanska někdy po roce 1150. Na západ přes řeku Labe byli Slované buď saskými pány přesídlení ke kolonizaci nepřístupného a zřídka navštěvovaného kraje nebo, a to spíše, sem unikli z území válek za Labem před asimilací a germanizací. Podle písemných pramenů měli Slované, tedy německy Wend, pod saskou vládou silná omezení. Obzvláště ve 13. – 14. století nesměli obchodovat, nesměli žít ve městech, do jejich řeči nebyla nikdy překládána křesťanská liturgie, přestože mnoho z nich konvertovalo ke křesťanství. Není divu, že uvnitř vesnic nebyly kostely ani školy, stavěly se mnohem později a mimo vesnici. Opatření a restrikce „vendického“, ale i jiného „ne-německého“ původu vydržely mnohde až do počátku 19. století. V podstatě vymizela až s germanizací slovanského obyvatelstva. Jazyky Polabských Slovanů byly zapomenuty.

Z knihy Mileny Městecké O životě starých Slovanů v německých zemích

(Pokračování v březnovém čísle SV)

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí

Příběh číslo 1

V roce 1928 se rodiče odstěhovali z Bohušovic do Žitenic. Moje maminka tam byla školnicí v české škole a tam jsme ve dvou místnostech bydleli.

Byla to jednotřídka s jednou další třídou, kde byla školka. V budově bydlel i řídící učitel se svou rodinou. V Žitenicích byla ještě německá škola, větší, která měla tři třídy. To proto, že zde bylo víc Němců než Čechů. Tatínek pracoval v asi 7 km vzdáleném terézinském mlýně, kam jezdil za každého počasí ze Žitenic na kole. Pracoval na tři směny, tedy i na noční. Nás bylo celkem pět a jeho plat nebyl velký. Když jsme vychodily – já i obě mé sestry – páťkou třídu žitenické školy, chodily jsme do měšťanský v Litoměřicích. Aby nás rodiče uživil, musela maminka chodit pomáhat sedláckům na pole nebo prala bohatším lidem prádlo. Sama si vařila mýdlo i sušila škrob, který se dělával z brambor. To bylo hodně práce, ale maminka tím ušetřila, a tak jí zbyl celý obnos, který za vyprání prádla dostala.

Každý rok jsme také chodily s maminkou česat chmel do Ploskovic. Již od svých pěti let jsem se svými staršími sestrami každý den odcházela do této vsi v pět hodin ráno. Maminka nás za peníze, co jsme si vydělaly, oblékala.

Starší sestra dochodila měšťanku a šla se učit řeznicí. Druhá sestra se po škole učila šít prádlo. Když jsem já dochodila čtvrtou třídu, přemlouval pan řídící tatínek, aby mě dal na gymnázium, ale to bohužel nešlo, nebyly peníze.

To už bylo v roce 1938. Do té doby bylo ještě všechno v pořádku. Žitenice stále žily pokojně. Pak se k nám ale najednou začali Němci chovat velmi nepřátelsky. Bez důvodu nám třeba rozbíjeli okna, ba dokonce jsme my, Češi, museli spát v Žitenicích v zámku, abychom byli v bezpečí. Nakonec přišel Mnichov a také naše rodina musela utéci. Když jsme vezli to nejnětější autem, vypůjčeným ze Splavových mlýnů, kde otec pracoval, házeli po nás židenci Němci při odjezdu kameny.

Prvním naším bydlíštěm se pak znovu staly Bohušovice n. O., kde nám poskytla přístřeší v jedné volné místnosti rodina Koptova. Protože nás bylo pět a místnost byla jen asi 16 m² velká, dovolil ředitel mlýna, abychom bydleli nakonec v Terezíně, v domě mezi Malou pevností a městem. Tam jsme prožili celých šest let války a okupace, já až do svých 18. narozenin.

V Terezíně jsem dokončila měšťanku a začala se učit švadlenou. Do kasáren, které opouštělo naše vojsko, se stěhovali lidé ze zabraného pohraničí. Mohla jsem tam navštěvovat spoustu svých spolužáků. Bylo to kruté, v každé kasárenské místnosti spalo mnoho rodin s dětmi. Tito lidé měli jen nejnětější věci, které si mohli odvézt ze svých původních domovů.

Ovšem později, ještě před polovinou války, začali Němci náhle celý Terezín vystěhovávat a postupně tam umísťovali obyvatele židovského původu. Od dětí až po starce. Ještě v době, kdy se do Te-

Ústup čs. jednotek z pohraničí. Místo rozkazu k boji přichází nařízení podrobit se

rezína smělo, jsme všichni byli svědky toho, jak se tam na kárách stále vozily dřevěné rakve.

Terezín Němci velmi rychle vystěhovali, uzavřeli a udělali z něho židovské ghetto. My jsme bydleli šest let „volně“ přímo mezi ghettem a Malou pevností. Denně jsem viděla zástupy vězňů, kteří odcházeli kolem našeho bydlíště do práce a večer se opět do Malé pevnosti vraceli. Zpět už šli jen utahaní, zbití lidé. Za domem, kde jsme bydleli, postavili Němci prádelnu, tam chodili prát Židé z ghetta – a ty jsem měla rovněž každý den na očích.

Za šest let je možné prožít velmi mnoho. Od svých dvanácti do osmnácti let byl toho bylo na ořesný, varovný román.

**Ludmila Špecingerová,
tehdy Žitenice u Terezína**

Příběh číslo 2

Narodil jsem se v České Lípě ještě v době rakousko-uherské monarchie v roce 1913. Češi tvořili jen malou část tamějšího obyvatelstva. Teprve po vzniku republiky sem nastal příliv českých lidí. Česká škola až do roku 1919 nebyla, a tak tehdy děti byly nuceny navštěvovat školu německou.

Sám jsem měl to štěstí, že od 1. třídy obecné školy jsem již chodil do české školy. Němčinu však v tehdejší době ovládal snad každý Čech. Naše tolerantnost však umožňovala a podporovala rozpínávnost Němců, a ti neměli ani snahu učit se naší řeči. Bylo to patrné i v kamarádských vztazích, kde se např. ve skupině čtyř Čechů a dvou Němců mluvilo jen německy! Od vzniku republiky byla úřední řeč sice česká, ale úřadovale se ve dvou jazycích. Úřední doklady byly dvojjazyčné a já sám vlastním dokonce některé doklady (dom. List apod.) německo-české. Takovým způsobem „trpěl“ německý národ pod vládou Československé republiky.

Přesto probíhal život až do třicátých let bez konfliktů. Majetníci byli jenom Němci, vlastnili veškeré obchody, výroby a továrny. Češi pak většinou byli dělníci a později zaměstnanci ve státních službách – ČSD, pošta a úřadů. Jelikož tato kategorie byla většinou pod definitivou, uzavíralo se oboustranně mnoho smíšených manželství a tím byl postoj těch Němců loajální.

V 30. letech, kdy nastala celosvětová hospodářská krize, začaly první střety. Němečtí podnikatelé zaměstnávali především Němce,

čestí, jichž však bylo poskrovnu, zase své lidi. Začal tím nejen existenční boj, ale i národnostní třenice, zvláště po politických událostech v sousedním Německu. Majetná německá vrstva okamžitě uvítala své vůdce, a to Henleina a Franka, začaly provokace. Německá rozpínávnost rostla a vrcholila v požadavcích směřujících k samosprávě, jejíž uskutečnění Němci spatřovali v připojení k Německé říši.

Přátelské vztahy mezi Němci a Čechy začaly mizet a u většiny Němců se projevilo národnostní uvědomění a sounáležitost s německým národem. Třenice se stupňovaly v pranice, nenávisť a nadávky. To byl konec ideálního soužití obou národností. Provokační manifestace se střídaly, docházelo k vzájemnému napadání slovním, někdy i k fyzickému.

Nemohu nezpomenout na komickou událost při jedné manifestaci, kterou pořádali Češi. Průvod procházející městem byl z chodníků sledován obyvatelstvem a provázen kladným i záporným ohlasem, a tu se vynořila německá soukmenovkyně malého vzrůstu, zato mohutného řevu, měla s sebou stoličku, na niž vystupovala, aby ji bylo vidět, a křičela po celou dobu, než průvod přešel. Pak vzala stoličku a poklusem průvod předbíhala a provolávala: „Nieder mit der Gummikittelregierung!“ Státní policie přihlížela pobaveně, ale to byl úkaz, jak se nechali Němci zfanatizovat.

A v té době jsem byl povolán k vojenské službě, ze které jsem se již domů do České Lípy nevrátil. Rodiče a sourozenci mě o dalších událostech informovali při náhodné návštěvě o dovolených. Potyčky se stupňovaly a vztahy se sousedy, které kdysi byly přátelské, zanikly, neboť jejich krédo nyní bylo: „Nejdříve jsem Němec, pak partajník a pak teprve ostatní.“ Byla vyhlášena branná pohotovost státu. Byl jsem odvelen na hranice a služební povinnosti pak již nedovolovaly další návštěvy rodičů. Jak probíhala evakuace naší rodiny, jsem se dověděl teprve až mnohem později. Znalost němčiny mě připoutala služebně do posledního sledu a ústupu z hranic. Otec, který pevně věřil, že se budeme bránit, otálel se stěhováním přes výhrůžky a napadání ordnery. Tak v poslední chvíli vojáci ustupující z hranic naložili rodiče i s nejnětější šatstvem a peřinami, a to bylo také vše, co jim zůstalo. Tím jsem i já přišel o své civilní svršky a po demobi-

lizaci jsem pak byl nucen chodit nějaký čas do zaměstnání ve stejnokrtoji. Zaměstnání jsem našel v Libochovicích n. Ohří, kde jsem zakotvil již natrvalo.

**Jindřich Smolík,
tehdy Česká Lípa**

Příběh číslo 3

Narodil jsem se v Dolním Gruntě, okres Varnsdorf. Otec byl železniční zaměstnanec. V roce 1938 jsme bydleli na hlavním nádraží Varnsdorf. Bylo mi deset let, dobře si pamatuji události, které jsme prožívali. Byla to dramatická doba a těžko se dá zkrátce popsat.

Už v roce 1936 začali sudeťáci vyvádět, snažili se české obyvatelstvo různými způsoby perzekuovat. Měli v rukou průmysl různých odvětví a tedy mnoho pracovních příležitostí. Nechtěli dvojjazyčné nápisy. Začaly různice, které jsem jako chlapec ani tak nevnímal, ale v rodině se o nich hovořilo. Dnes se mi vybavují různé příhody a vzpomínky na tu dobu.

Po Mnichově bylo stanoveno datum předání českého pohraničí. V naší rodině bylo jasné, že se odstěhujeme do Čech. Otec byl legionář a od Němců nemohl očekávat žádné slibování. Předem odeslal náš baýetek do železničního skladu Dymokury. Na stanici měl jen nejnětější věci. Ordneři již řádili jako utržen z řetězu a běhali ozbrojeni po Varnsdorfu. Byli jsme již čtrnáct dní u příbuzných na Mladoboleslavsku.

Poslední den jsme s matkou a bratrem jeli pro otce, území mělo být do půlnoci předáno. Odjíždějí jsme odpoledne kolem 15. hodiny, byl to poslední vlak z Varnsdorfu. Otec musel zůstat na stanici, protože železniční zaměstnanci měli ještě s poslední lokomotivou a vagonem do večera dojet do vnitrozemí.

Naše souprava byla zcela přetížena, lidé byli i na střeších vagonů. Vlak byl doslova ověšen lidmi a ranci na plošinách. Jel pomalu, aby náklad cestou neztrácel. Za stanicí Dolní Grunt, za závorami, byla benzinová stanice. Když jsme okolo ní projížděli, leželi tam tři celníci i s čerpadlarem mrtví a na zemi se válely jejich motorky.

Později jsem se dověděl, jak k této tragédii došlo: Před čerpací stanicí byl železniční násep, za ním bylo schováno několik ordnerů s puškami. Čeští celníci byli na odjezdu a nakupovali benzín. Od Dolního Gruntu jel proti nim výrostek na kole s pistolí v ruce. Celníci se zřejmě připravovali k obraně, a v tom okamžiku byli ordnery zastřeleni i s čerpadla-

řem, který byl jedním z mála loajálních Němců. Dnes tam mají tyto lidé pomník.

Náš vlak pokračoval v jízdě, téměř na každé stanici někdo přistoupil. Doufám, že takový vlak snad již nikdy nepojede. Když jsme přijeli do stanice Heida – Bor, bylo tam velké sročení ordnerů. Nastal zmatek, bylo oznámeno, že vlak dál nepokračuje. Všichni museli vystoupit, nahnali nás do tělocvičny blízko nádraží. Někteří cestující, kteří neměli tolik zavazadel, se rozutekli, ale my s matkou jsme zůstali. Tělocvična byla plná. Samozřejmě henleinovkyně nabízely „eintopf“, který si však málokdo vzal.

Po všelijakých zmatcích nás vyhnali na náměstí v Novém Boru. Bylo ověšeno rudým plátnem a na budovách visely vlajky s hákovými kříži. Bylo tam i velké promítací plátno. Na náměstí stála nákladní auta a plno rozjařených ordnerů. Nacpali nás na korby aut a prikázali, že musíme zhlédnout film, který nám promítnou. Jako správný rošťák jsem se nechtěl dívat na Hitlera a jeho soukmenovce. Přes protesty matky jsem z auta utekl, ale byl jsem ordnerem nakopnut a zpět vyšoupan na korbu auta k úlevě mé matky. Bylo již skorem tma, dvě hodiny jsme „čučeli“ na různé přehlídky, projevy Hitlera a jeho potentátů, včetně olympiády v Berlíně. Protože bylo chladno, cvakali jsme zuby. Měli jsme na voze také rodinu, jedna jejich dcera měla angínu a horečku. Později nám její matka napsala, že dcera po té kalvárii zemřela. Po zhlédnutí filmu ordneři nastartovali nákladáky a odvezli nás do Bělé pod Bezdězem.

Konečně jsme měli od nich pokoj. Byl již pozdní večer, lidé se rozešli a pro nás byl připraven nocleh, již si přesně nepamatuji kde, myslím, že to bylo v místním kině. Byli jsme všichni uondaní a promrzlí. Ráno nás matka vzbudila, ptali jsme se, jestli přijel otec. Matka nám s pláčem řekla, že tátu odvezli do Německa. Bylo to proto, že u něho našli pistoli, na kterou měl sice řádné doklady, ale kterou prý nesměl mít.

Den nato jsme dojeli k tetě do obce na Chrudimsku, kde jsme si pronajali malý domek. Matka jezdila každý týden do Hradce Králové urgovat, aby byl otec propuštěn. Otec se vrátil asi po šesti týdnech, velmi vyhublý. Protože byl přeložen na Mladoboleslavsko, tak jsme zase harcovali dál. Nám klukům se líbilo v malé obci Boubalka u Vápenného Podola, ale stěhovali jsme se ještě dvakrát. Potřetí zpět do pohraničí do obce Těchlovice n. Labem.

**Jan Šindler,
tehdy Varnsdorf**

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 261/2022, cena 10 Kč.
Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, Dr.Sc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.
Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, Dr.Sc.
Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.
Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.
Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,
internetová adresa: www.slovanskyvybor.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).
Adresa e-mail: slovanyborer@volny.cz.
Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.
Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvků. Úzávěrka čísla dne 21. 1. 2022.
Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.